

Kedves Szülők, Nagyszülők, Testvérek, Rokonok, Barátok, Rokonok, Kollégák, Kedves Vendégek, kedves ballagó Diákok!

Amikor április vége, május eleje elérkezik, az a középiskolai pedagógusok számára a búcsúzás ideje. Ilyenkor minden esztendőben diákok ezreitől kell négy esztendő után elköszönni a gimnáziumokban, egyéb középiskolákban.

Évtizedes szakmai tapasztalattal bíró pedagógusok számára is meghatóak ezek a napok, órák, hiszen ilyenkor már csak a szépre emlékezünk, a múlt pozitív eseményeit idézzük. Jó magam 25 évvel ezelőtt 1993-ban ballagtam és emlékszem, amikor 2003-ban, 15 évvel ezelőtt először vettem részt ballagáson papként, tanárként, mennyire izgultam magam is, átéltem a búcsúzó diákok izgalmát. Azóta sok-sok ballagáson beszéltem, mégis közös örömmel és izgalommal vagyunk ma itt együtt, hiszen végérvényesen véget ér diákjaink számára a középiskolás időszak, kezdődik valami egészen új.

Először szeretnék utalni az index című internetes oldal két évvel ezelőtti számára. „A Ballag már a vén diák a legismertebb végzős dal. Ahogy az egész ballagás szokása, úgy ez a nóta is Selmezbányáról terjedt el, hasonlóan számos más egyetemi hagyományhoz. Eredetileg persze németül énekelték A mű történetét feldolgozó cikk szerint alighanem Csengey Gusztáv evangélikus pap, író, költő lehet az elkövető, aki a jénai egyetemen tanult és a diákdalokat ott ismerhette meg. A dalszöveg legérdekesebb eleme a filiszter leszek magam is részlet. (Mármint ott, ahol nem cenzúrázták az egész sort a dalból.) Mivel ezt a szót a XX. század második felében hol dolgozóra cserélték (bár nagyon nem jön ki a ritmusa), hol miniszterre (hogy lehetne mindenki miniszter), a legtöbben valami pozitív dologra asszociálnak róla. Pedig a filiszter a német diáknyelvben annyit jelent: nyárspolgár, vagyis unalmas, szürke, szűk látókörű, besavanyodott figura.” Eddig az idézet. Ebből számomra az a tanulság, hogy a ballagás utáni élet egy nem minden esetben szép felnőtt életet jelent. Én azonban azt gondolom, hogy ebben az órában azt kell Nektek, kedves ballagó diákok megfogadni, hogy különleges, egyedi emberek lesztek. Hiszen minden ember megismételhetetlen csoda, amely, a költő szavai szerint, (hogy melyik költő, azt Nektek tudni kell tudni, hiszen a magyar érettségien ezt is számon kérik), szóval a költő szavai szerint

„Ilyen az ember. Egyedüli példány.

Nem élt belőle több és most sem él,

s mint fán se nő egyforma két levél,

a nagy időn se lesz hozzá hasonló.”

Ezért kívánom azt, hogy az élet csodáit éljétek át és tapasztaljátok meg saját életetek során.

Aztán arra is szeretnék utalni, hogy az elmúlt négy év alatt sok-sok emberi példát láthattatok magatok előtt, jót és rosszat egyaránt: osztálytársak, pedagógusok, szülők, rokonok, barátok és sorolhatnánk tovább a sort. Talán e percben érdemes egy jó példára emlékezni, egy olyan emberre, akit valamiért jó példának, jó embernek tartottok. Én például Havril tanár úrra emlékezem, még az általános iskolából. aki technikát tanított. Nem volt olyan jó a kezűgyességem,

ötödikes koromban, amikor fából egy munkadarabot kellett készítenem. Sehogyan nem boldogultam, ekkor odajött Havril tanár úr és az én fadarabomon mutatta meg a többieknek, hogyan is kell készíteni a munkadarabot. Mikor elkészült, mindenki irigyelt, hogy nekem már nem kell vele dolgoznom és biztos ötöst fogok rá kapni. Amikor az osztályozásra került a sor, akkor a tanár úr csak négyest adott. Először nem értettem, aztán amikor otthon elmeséltem, azt mondta nagyanyám, hogy ez egy rendes ember, majd névnapjára küld neki ajándékot, mert nem arra tanított meg, hogy hogyan lehet munka nélkül eredményt elérni, hanem hogyan lehet erkölcsösnek és becsületesnek lenni. Remélem, ilyen példák előttek is vannak, akár egy ilyenre gondolva adjatok hálát, azért, hogy az Isten a jó emberek által tanít minket a jóra.

Végül szeretnék arra utalni, hogy május elsején, talán sokan tudják ezt, hazánkban egy különleges és nagyszerű eseményre került sor. Boldoggá avatták Brenner János atyát akit hitéért és meggyőződéséért aljas módon meggyilkoltak 1957-ben. „1957. december 14-éről 15-ére virradó éjjelen Éjfél körül egy tizenhét éves fiatalember zörgetett be a plébániára, azzal a kérés-sel, hogy súlyos beteg nagybátyját kellene ellátni a szentségekkel. Brenner János átment a templomba, nyakába akasztotta betegellátó tarsolyát, amelyben az Oltáriszentséget vitte, és kíséreléssel a dombtetőn keresztül vezető koromsötét gyalogúton elindult Zsida felé. Útközben többször megtámadták, de sikerült elfutnia. Végül a feltételezett beteg háza közelében kapták el. Ez is azt bizonyítja, gyilkosai tudták: Brenner János komolyan veszi hivatását. Ezért várták a megadott címen. És ott, nyakában az Oltáriszentséggel, harminckét késszúrással megölték. A boncolási jegyzőkönyvből azt is tudjuk, hogy a nyelvcsont és a gégeporc szarvainak többszörös törése volt látható a holttesten. Ezt fojtogatással nem lehet előidézni, a sérülés úgy keletkezett, hogy ráléptek a nyakára, megtaposták. A reverendához tartozó fehér papi galléron talajnyomok voltak, és egy cipőtalp körvonala is kirajzolódott rajta. Tehát nemcsak megölni, hanem meggyalázni is akarták.”

Boldog Brenner János vértanúságát azért említettem meg, mert tudom, hogy az élet mindenkit megpróbál. Lesz és van benne sok olyan, amikor nagyon nehéz jónak maradni, keresztény értékeinket megőrizni vagy egyszerűen csak embernek lenni. Azonban egy másik dal, a Bojtorján együttes dala is így fogalmaz:

Tizennégy múltam éppen, vasárnap volt, azt hiszem.

Apám bort töltött és sodort egy cigarettát nekem.

Leült mellém, s azt mondta, most, hogy elmégy, ki tudja,

Mikor látunk majd újra, vigyázz magadra, fiam!

Vigyázz jól, mert a város hideg, büszke és irigy.

Eddig gond nélkül éltél, de már nem lesz mindig így.

Ott a kollégiumban minden egész másképp van.

Én csak azt kívánom, bármi lesz is, hogy ember légy, fiam!

Ezt kívánom Nektek én, maradjatok emberek, maradjatok és legyetek jó emberek, és legyetek jók Isten segítségével, ha tudtok.

Köszönöm a figyelmet.